

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka v právní věci

žalobkyně: **A. B.**, narozena X,
státní příslušnice A.,
bytem X,

zastoupena advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
se sídlem Příkop 8, Brno,

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2018, čj. MV-6896-4/SO-2018,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2018, čj. MV-6896-4/SO-2018, a usnesení Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2018, čj. OAM-72-5/PP-2018, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 15 467 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 1. 2018, čj. OAM-72-5/PP-2018. Správní orgán I. stupně zastavil řízení o žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 169r odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 222/2017 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně podala žádost v době, kdy nebyla oprávněna k pobytu na území České republiky.

2. Žalobkyně v žalobě mimo jiné namítla, že § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 3 odst. 1, čl. 4 odst. 3, čl. 4, čl. 36 odst. 1 Listiny základní práv a svobod (dále též jen „Listina“) a čl. 1 Ústavy České republiky (dále též jen „Ústava“). Při tom poukázala na to, že skupina senátorů již dne 7. 12. 2017 podala k Ústavnímu soudu návrh na zrušení uvedeného ustanovení zákona o pobytu cizinců s tím, že věc je vedena pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Dne 12. 12. 2018 obdržel soud vyjádření žalobkyně označené jako doplnění žaloby. Uvedla v něm, že citované ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo nálezem Ústavního soudu ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, z důvodu protiústavnosti zrušeno. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak byla vydána na základě právní úpravy, jež je v rozporu s ústavním pořádkem.
3. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud rozhodl o žalobě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání; žalovaná vyjádřila s tímto postupem výslovný souhlas, žalobkyně pak udělila souhlas *implicitě*, neboť na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělila, že s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasí.
4. Soud konstatuje, že Ústavní soud nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17 (dále také jen „nález“), vyhověl návrhu skupiny poslanců a mimo jiné zrušil § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů. Ústavní soud odůvodnil nález tím, že citované ustanovení je v rozporu s čl. 10 odst. 2 a čl. 36 odst. 1 Listiny, neboť cizinci odnímá ochranu před možným neoprávněným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, brání nejen pokračování správního řízení, ale i následnému přístupu k soudu. Nález byl publikován v částce 7 Sbírky zákonů, která byla rozeslána dne 21. 1. 2019. Tímto dnem přestal být § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platnou částí právního řádu České republiky.
5. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Nález byl vydán až po vydání napadeného rozhodnutí. Soud však v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 13. 5. 2003, čj. 7 A 146/2001 – 29, ze dne 30. 6. 2004, čj. 7 A 48/2002 – 98, či ze dne 29. 6. 2005, čj. 6 A 102/2001 – 59) musí dbát citovaného nálezu, přestože byl vydán až po rozhodnutích správních orgánů obou stupňů. Tak tomu je vždy, kdy zrušené ustanovení zákona upravuje vertikální právní vztahy, tedy vztahy mezi orgány veřejné moci a jednotlivci (srov. nález Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 53/10, bod 146). Soud je tak povinen v tomto případě přezkoumat zákonnost rozhodnutí ve vztahu k právní úpravě účinné v době vydání napadeného rozhodnutí, odhlížeje přitom od těch ustanovení zákona, která byla v mezidobí zrušena z důvodu jejich protiústavnosti. Z odůvodnění nálezu je zřejmé, že § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, o nějž se opírají rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, byl protiústavní po celou dobu své účinnosti (srov. body 48, 51 a násl. nálezu). Ačkoli soud sám řízení o zrušení předmětného ustanovení nevyvolal, nemůže pominout tuto zásadní změnu právního stavu a trvat na formálním naplnění procesního předpisu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Tím by sice konal podle jeho textu, nikoli však jeho smyslu, porušil by ústavně

chráněná práva žalobkyně (čl. 10 odst. 2 a čl. 36 odst. 1, 2 Listiny) a nadbytečně zatížil žalobkyni dalším řízením (ústavní stížnosti). Soud proto musí dát přednost řešení odpovídajícímu principu oprávněného očekávání a napadené rozhodnutí opírající se o neústavní část zákona zrušit pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne ze dne 13. 5. 2003, čj. 7 A 146/2001 – 29). Soud přistoupil na základě § 78 odst. 3 s. ř. s. též ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť se rovněž opíralo o nálezené zrušené ustanovení, a tím zároveň předurčilo rozsah přezkumu žalované, jež tak pouze zjišťovala, zda byly naplněny podmínky pro zastavení řízení upravené derogovaným ustanovením zákona o pobytu cizinců. Tyto okolnosti s ohledem na ochranu procesních práv žalobkyně a řádné posouzení věci v podstatě vyžadují zcela nové posouzení její žádosti. Současně se zrušením obou napadených rozhodnutí rozhodl soud v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. o vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná (stejně jako správní orgán I. stupně) vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy že není možné zastavit řízení o žádosti žalobkyně ze dne 3. 1. 2018 z důvodu obsaženého ve zrušeném ustanovení § 169r odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

6. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, a má proto právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, soudním poplatku za dva návrhy na přiznání odkladného účinku žalobě po 1 000 Kč a nákladech na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Zástupce žalobkyně provedl v souvislosti s tímto řízením tři účelné úkony právní služby ve smyslu § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení, sepsal žalobu a sepsal návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě ze dne 8. 10. 2018 (návrh ze dne 28. 5. 2018 naproti tomu není účelným úkonem právní služby, neboť mohl být součástí žaloby). Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], přičemž za sepsání návrhu ze dne 8. 10. 2018 přísluší odměna ve výši 1 550 Kč [viz § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu]. Výše odměny tak je celkem 7 750 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 900 Kč. Jelikož se zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, je dle § 57 odst. 2 s. ř. s. součástí nákladů žalobkyně též náhrada této daně, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů, tj. 21 % z částky 8 650 Kč (1 817 Kč po zaokrouhlení dle § 37 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty). Náklady žalobkyně tak celkem činí 15 467 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.) ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu